

ע"פ 38269/12/18 - ידידיה אפרים משולמי נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ע"פ 38269-12-18 משולמי נ' מדינת ישראל

לפני:
כב' השופט שמואל בורנשטין - אב"ד
כב' השופטת מיכל ברק נבו
כב' השופט חגי טרסי
המערער
נגד
המשיבה
ידידיה אפרים משולמי
מדינת ישראל

פסק דין

1. המערער הורשע, בתום ניהול הוכחות, בבית המשפט השלום בכפר סבא (ת"פ 36936-06-15) בעבירת איומים, וזוכה מעבירה של היזק לרכוש.
2. בית המשפט קמא דחה את בקשת המערער לביטול הרשעתו וגזר עליו מאסר על תנאי בן 45 יום למשך שנה, לבל יעבור את העבירה שבה הורשע, וחתימה על התחייבות כספית על סך 1,000 ₪, שלא יעבור עבירה שבה הורשע במשך שנה.
3. על פי המתואר בהכרעת הדין ובגזר הדין, המערער השמיע איומים כלפי שכניו על רקע סכסוך מתמשך ביניהם, שנגע לזכויות רכושיות בקרקעות באזור מגוריהם. דברי האיום שהושמעו על ידי המערער כלפי המתלוננים כללו איום כי "ישרוף את ביתם" וכי "ישחט אותם".
4. במסגרת הכרעת הדין דן בית המשפט קמא בטענות המערער ליחס מפלה כלפיו מצד הרשויות, ולשיהוי קיצוני שנפל בהגשת כתב האישום נגדו - כארבע שנים לאחר מועד ביצוע העבירה.
- בית המשפט קמא דחה את טענות המערער הנוגעות להתנכלות המשטרה כלפיו והפלייתו לרעה ביחס למעורבים אחרים בפרשה, וכן קבע כי גם אם נכון היה לחקור עדה נוספת, ספק כיצד הייתה עדותה מסייעת לו, ומכל מקום יכול היה לזמנה להעיד.
- אשר לטענת השיהוי בכתב האישום, בית המשפט קמא הבהיר כי טענות המדינה בדבר הצורך לבצע השלמות חקירה לא יכולות להצדיק עיכוב כה ממושך בהעמדה לדין, אך לצד זאת לא מצא כי מחדל זה פגע בזכויות המערער וביכולתו להתגונן, בהדגישו כי כלל העדים התייצבו להעיד. כך נקבע כי לטענה זו יינתן משקל במסגרת גזר דינו של המערער.
5. במסגרת גזר הדין דחה בית המשפט קמא את בקשת המערער לביטול הרשעתו, בהדגישו כי המערער כפר

במיוחד לו והורשע רק לאחר שמיעת ראיות, כי לא הוצגו נתונים המלמדים שעניינו עומד בתנאי ההלכות לסיום הליך ללא הרשעתו, וכי מדובר במי שהורשע בעבר בעבירות על חוק הטיס, ולא נטען כי הרשעה זו הזיקה בדרך כלשהי לו ולעיסוקו. בית המשפט קמא חזר והדגיש את ההשתהות הבלתי מוצדקת בהגשת כתב אישום בעניינו של המערער וציין כי התחשב בה בעת גזירת הדין.

6. בטיעוניו לפנינו ביקש המערער כי ערכאת הערעור תשקול מחדש את טיעוניו שהועלו בפני בית המשפט קמא, המצדיקים את ביטול כתב האישום נגדו: הוא הדגיש את השיהוי הקיצוני בהגשת כתב האישום, וטען כי הוא אדם חיובי ותורם, אשר שירת שנים רבות כטייס מצטיין בחיל האוויר בשירות סדיר ובמילואים, וכי הוא נעדר הרשעות קודמות בפלילים. לדבריו, עבירות הטיס שבהן הורשע הן מתחום התעבורתי, שאינן מונעות קבלת רישיון טיס, ואין מקום לבוא חשבון עם מי שיש לו "עניינים" הקשורים לרישיון הטיס שלו. המערער טען כי תוך כדי ניהול ההליך המדינה הפרה את חובת היידוע כלפיו, כי נגרם לו נזק ראייתי באשר לאי חקירתה של עדה חיונית, היא המודיעה, וחזר על טיעוניו באשר לאכיפה בררנית. בנוסף הדגיש המערער, כי בשל הרשעתו בתיק דנן, בקשתו לחידוש רישיון הטיס סורבה על ידי רשות התעופה האזרחית וזאת לנוכח הוראת סעיף 12(א)(2) לתקנות הטיס (רישיונות לעובדי טיס), תשמ"א-1981, וכי הוא אף סורב לקבל רישיון כלי ירייה על כך המשתמע מכך לעניין ביטחונו האישי וביטחון במשפחתו, בהתחשב בכך שהוא תושב היישוב איתמר המצוי באיו"ש.

7. המשיבה התנגדה לעתירתו של המערער לביטול כתב האישום או לביטול הרשעתו, תוך שהיא סומכת ידה על ממצאיו ומסקנותיו של בית המשפט קמא בהדגישה כי חלק מהשיהוי מקורו בהתנהלותו של המערער, כי בית המשפט קמא דחה את טענותיו באשר לאכיפה בררנית או לנזק ראייתי, מה גם שאותה עדה אינה המודיעה אלא אך נכחה באירוע. עוד נטען כי מדובר במי שהורשע בעבירות טיס וכי ממילא הוא אינו מחזיק ברישיון טיס מזה מספר שנים.

8. לא מצאנו כל יסוד לערעור.

9. מדובר במי שהורשע בעבירת איומים ברף הגבוה שלה, והעונש שהושת עליו הוא מקל ביותר. טענתו כי הוא נעדר הרשעות קודמות מוטב שלא הייתה נטענת. אין מדובר במי שיש לו "עניינים" הנוגעים לרישיון הטיס שלו, אלא במי שהורשע ביום 22.11.2015 בת"פ 14-01-14654 בשתי עבירות של הפעלת כלי טיס ללא רישיון, ונדון למאסר על תנאי, קנס והתחייבות כספית. המערער הגיש ערעור לבית משפט זה, שתוצאתו היתה דחיית הערעור על הכרעת הדין לצד ביטול הקנס (ע"פ 16-01-23254 **משולמי נ' מדינת ישראל** (16.8.2016)). עוד יצוין כי בקשתו של המערער למשפט חוזר על פסק הדין האמור נדחתה (מ"ח 8223/18 **משולמי נ' מדינת ישראל** (29.11.2018)).

10. הנה כי כן, מלבד העובדה שהמערער אינו נעדר הרשעות קודמות, כפי שטען לפנינו, הרי שניכר, כי טענותיו בכל הנוגע להתנכלות רשויות החוק כלפיו ואכיפה בררנית זכו להתייחסות מפורשת במסגרת הכרעת הדין ונדחו, לדידנו בצדק, על ידי בית המשפט. איננו רואים אפוא לנכון להתערב במסקנתו של בית המשפט קמא בדבר הוגנות וענייניות שיקול הדעת המקצועי של המדינה, ואף אנו התרשמנו כי למערער לא נגרם נזק ראייתי, וכי לא נמנעה ממנו היכולת להתגונן כראוי כנגד המיוחס לו, ומכל מקום, הדבר בא לידי ביטוי בגזירת עונשו. הוא הדין בנוגע לטענתו באשר לשיהוי הבלתי מוצדק בהגשת כתב האישום. העונש המקל שהושת על המערער, חרף דברי האיומים הקשים שהשמיע, מביא בחשבון באופן הולם את השיהוי בהגשת כתב האישום.

11. לא מצאנו ממש בטענת המערער באשר להעדר היידוע, או לטענתו כי תיקון כתב האישום נעשה על מנת "לרפא" באופן בלתי ראוי את הפגם שנפל בעניין היידוע. כפי שנמסר על ידי ב"כ המשיבה, המערער הגיש בקשה לעיכוב הליכים ובעקבות זאת תוקן כתב האישום לעבירת עוון. יתר על כן, המערער ידע כי עניינו מתברר בלשכת התביעה, ואף פנה וביקש לסגור את התיקים נגדו. בנסיבות אלה, אין כל מקום לתת משקל לטענת העדר היידוע.

12. אשר לעתירת המערער לביטול הרשעתו, זכויותיו של המערער ששימש כטייס בשירות סדיר ומילואים בוודאי עומדות לו, אך כידוע, ביטול הרשעה כפוף להתקיימות שני תנאים מצטברים - סוג העבירה המאפשר לוותר בנסיבות המקרה על ההרשעה וכן הוכחת פגיעה חמורה בשיקום הנאשם אם ההרשעה תיוותר על כנה, תוך הצבעה על נזקים קונקרטיים משמעותיים. בנסיבות העניין, בצדק קבע בית המשפט קמא כי המערער לא הוכיח את קיומם של התנאים הנ"ל, וטענת המשיבה כי מזה מספר שנים אינו מחזיק ברישיון טיס, ללא קשר להרשעה בתיק זה, לא נסתרה. נוסף כי ממילא איננו סבורים כי טיב העבירה ונסיבותיה הספציפיות, מאפשרים לוותר במקרה דנן על ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי ענישה אחרים. יתר על כן, אין זה מתקבל על הדעת כי תעלה טענה שלפיה ההרשעה פוגעת באפשרותו של נאשם לקבל רישיון לעסוק בעיסוק כלשהו, כאשר עיסוקו זה נעשה אגב ביצוען של עבירות, כמו במקרה דנן.

13. לאור כל האמור, מסקנות בית המשפט קמא, שלפיהן אין הצדקה לביטול כתב האישום ואין עניינו של המערער נמנה על אותם מקרים יוצא דופן שבהם מוצדק יהא להימנע מהרשעה - מקובלת עלינו.

14. נוסף כי ביום 6.10.2019, הגיש המערער לתיק בית המשפט "בקשה מטעם המערער לתוספת הבהרה" במסגרתה חזר על "הצעתו" מיום 27.3.2019 לפיה, למצער, יקבע בית המשפט כי "יראה כאילו ניתן גזר הדין 4 שנים קודם", וזאת בשל אי יכולתו לקבל רישיון טיס עד לחלוף שלוש שנים מיום גזר הדין. נוכח המסקנות אליהן הגענו לעיל ברור כי אין כל מקום לקבל את בקשתו זו, גם אם היה איזה יסוד בדין לקביעה מהסוג האמור.

15. הערעור נדחה.

ניתן היום, ז' תשרי תש"פ, 06 אוקטובר 2019, בהעדר הצדדים.

חגי טרסי, שופט

מיכל ברק נבו, שופטת

שמואל בורנשטיין, שופט,
אב"ד